

A romantic scene featuring a man and a woman embracing. The man is wearing a plaid shirt, and the woman has long blonde hair. They are positioned in front of a bright, crackling fire. The background is a soft-focus winter landscape with snow-covered trees and a house.

Adena Sepp

Küünlapäeva

LOOS

Adena Sepp
Küünlapäeva loos
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autori ja kirjastaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või neid kasutatakse kirjanduslikus võtmes ja igasugune sarnasus elavate või surnud reaalseste isikute, ettevõtete, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Reet Helm

© Nadežda Sepp, 2023.
© Kirjastus ERSEN, 2023

E06432923
ISBN 978-9949-87-091-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

1

Rongi aknast võis näha vaid üksikute majade mööda vilksatavaid tulesid, kogu ülejäänud vaatevälja varjas tihe lumesadu ja seega polnud mõtetki välja vaadata.

Minnaliisa üritas küll jälgida, mida ta kõrval istuvad Johanna ja Berta ise keskis räägivad, kuid üritas ta, mis ta üritas, ikkagi tikkusid silmalaud vägisi kinni vajuma ja ega siin olnud ka midagi imestada, varahommikune tõusmine ja nüüd lisaks veel rongirataste ühetooniline loksumine lihtsalt uinutasid.

Ta oli juba Balti jaamas Johanna ja Bertaga jälle-nägemiseks kallistanud ja mõned kommentaaridki öelnud – nad olid vahepealsete aastatega siiski juba välimuselt veidi muutunud. Minnaliisa oli pisut kaalus juurde võtnud, mitte küll nii palju, et teda saanuks paksukeseks nimetama hakata, kuid kerget ümarust oli siiski lisandunud. Berta oli küll endiselt sale, kuid temagi kehavormides võis täheldada täidlusele kaldumist. Minnaliisa leidis, et nad olid väljanägemiselt isegi naiselikumad kui Johanna, kes näis iga aastaga jäävat aina kõhnemaks ja tundus seetõttu kuidagi haiglaslik. Kes seda teab, äkki tal olidki mingid terviseprobleemid, kuigi Minnaliisa oletas, et küllap oleks Johanna sellisel juhul talle vast midagi ikkagi maininud.

Las nad muljetavad, mõtiskles Minnaliisa endamisi, küllap ta jõuab nendega hiljem ka kõigest pikemalt rääkida, kui palju muidugi keegi neist oma elust teistele üldse rääkida tahabki. Varasematel kohtumistel olid nad olnud küll üsnagi avameelsed, kuid aastatega muutunud üpriski kidakeelseks ja ka omavahelised telefonivestlused olid jäänud aina harvemaks. Ja üldse, Minnaliisa elus polnud hetkel midagi rõõmustavat ja oma masendavat olukorda polnud tahtmist teistele näidata. Küllap said kaas-

lased aru, et kuna tal oli juba pikem sõiduteekond seljataga, siis on ta lihtsalt väsinud, seega lasid nad tal rahulikult veidi tukastada.

Jaama jõudsid nad juba päris pimedas. Vaevalt olid nad perroonile astunud, kui tugevad tuuleiilid paiskasid neile lund otse vastu nägu. Oli jäiselt külm ja rongist väljunud reisijad tõttasid lausa jooksujalu minema. Minnaliisa tõmbas kähku jopekapuutsi üle pea.

„No oli meil nüüd siis vaja külmaga seda teed ette võtta?“ torises Minnaliisa rohkem küll oma nina alla, kuid pisut ka teistele kaaslastele etteheiteks. Muidugi, mis neil kahel oli viga kohale tulla, elavad Tallinnas ja tulevad kodust just õigeaks ajaks otse rongile, kuid tal tuli Saaremaalt juba hommiikul bussiga Tallinna sõita. Ei saanud küll kurta, buss oli soe ja sõit iseenesest mugav ja bussijuht ei kamandanud neid isegi praamil bussist väljuma, kuid trammiga Balti jaama poole kolistades hakkas pisut juba jahe tunne ihule ligi hiilima ja ta oli poolnäljane. Nad sõid ju rongis need mõned tema kaasa võetud pirukad ära, teistel ei tulnud meeldegi ise ka midagi näksimiseks ühes tuua. Lisaks võtab neid nüüd siin vastu selline lumetorm, millega hea peremees ei saadaks vast oma koeragi õue.

Nemadki pagesid kiiresti lagedalt jaamahoone seina varju.

Kasukakraed kõrgemale kohendades ja mütsi sügavamalt silmile tõmmates heitis Berta Minnaliisale hukkamõistva pilgu.

„Kullake, ega siis selle ühe külma tuulise ilma pärast saanud tulemata jätta? Olime ju juba ammugi kokku leppinud.“

„Kokkulepet oleks saanud alati muuta, ega see olnud meil mingi eluliselt tähtis protokoll, mille muutmisel tulnuks trahvi maksta. Oleksime võinud lihtsalt sõidu soojemale ajale edasi lükata.“ Selline asi oleks Minnaliisale tõepoolest paremini sobinud, külmal ajal reisimine polnud talle kunagi meeldinud. Küllap see oli tingitud pisut ka asjaolust, et ta oli sünni poolest kevadine laps ja seega eelistas sooja külmale. Ja üldse, ilma lumeta oleks ta saanud kohale sõita ka oma autoga.

„Ole normaalne...“ oli Berta Minnaliisa arvamust kuuldes veidi pettunud.

„Ei hakka me seepärast küll oma traditsioone muutma, niigi saame harva kokku ja pole midagi parata, et loosiga see talvine kokkusaamine just Helena juures juhtus olema. Kuidas võisime seda tookord ette teada, et sel aastal ilm küünlapäeval

niisuguseks pöörab? No ütle, kus on siin siis nüüd see küünlapäeva sula?“

Johanna haakis end semulikult Minnaliisa käevangu, kuid nõustus seekord rõõmsal häälel Berta arvamusega, kuigi nad varasemalt olid alati Minnaliisaga rohkem kokku hoidnud.

„Hetkel sulailma küll pole, kuid ega me tuule käes kohe ka ära külmu. Ja üldse, austame siiski meie traditsioone... Ise me nii ju kunagi kokku leppisime, et kohtume iga viie aasta tagant. Tahtsime, et need kohtumised oleksid kuidagi erilised, võtsime isegi selleks loosi, valisime erinevad aastaajad ja neis leiduvad tähtpäevad. Nüüdseks ongi ring täis saanud. Pole midagi parata, et loosiga just selline järjekord sattus ja talvine kokkusaamise aeg Helenale korraldada jäi.“

Jah, nad mäletasid kõik vägagi hästi lahkumiskurbust koolilõpuaktusel. Siis nad leppisidki kohtumised kokku ja tõmbasid selle tarbeks tööpoolest ka loosi. Nii juhtuski, et esimene kevadine kokkusaamine toimus naistepäeval Johanna juures tema tagasihoidlikus kodus Nõmme mändide all. Oh, kui noored ja vallatud nad tookord veel olid! Johanna oli neist ainukesena abieluranda purjetanud ja kaksikute poiste Mattiase ja Markuse emaks saa-

nud. Minnaliisalgi oli juba tütar Anna Mai, kuid abielluda ta veel ei kavatsenud, neil Holgeriga oli olnud tookord olulisem enne kindlalt jalad alla saada. Sama meelt olid olnud ka Berta ja Helenagi.

Järgnes suvine kohtumine jaanipäeval Minnaliisa juures Saaremaal. Minnaliisa oli selleks ajaks abieluranda purjetanud ja teine tütar Gettergi oli sündinud.

Tookord väitis Berta neile, et ta on ikka veel oma meheideaali otsingul, ta tahtvat rikast ja ilusat meest leida. Helena põhjendas mehe puudumist sellega, et kuna ta oli kolinud tagasi maale oma vanavanemate kodutallu ja seal ratsaturismi arendanud, siis võttis maatöö kogu tema vaba aja. Kuid ta lubas selle sammu ehk millalgi ikka ära teha, maal on mehe abi ju alati vaja ja tal olevatki üks tugev maamees juba sihikule võetud.

Seejärel oldi sügisesel mihkclipäeval Berta juures Meriväljal. Berta oli selleks ajaks leidnudki oma meheideaali. Aleks oli ärimaailmas päris kõva tegija, seega elas Berta nüüd ilusas häärberis ja demonstreeris neile uhkusega oma luksuslikku eluolu. Tal oli neist kõige rohkem vedanud.

Nende taaskohtumised olid suht naistekeskseid, mehed olid end küll tutvustanud, kuid hoidusid hil-

jem siiski koos lastega eemale ja naistel juttu jagus. Isekeskis nad naersidki, et plikaohu olles unistad peikadest, neiuna unistad mehele minekust ja abiellumise järel räägid vaid lastest. Minnaliisal oli ju selleks ajaks kaks tüdrukut sirgumas, Johannale piisas kaksikutest poistest ja Bertagi oli saanud poja emaks. Kuna ta armastas palju reisida, siis ei kuulunud tema mugava elu plaani rohkem lapsi muretseda. Helena seevastu eelistas vabaabieli ja vihjas, et laste saamine jääb vast kaugemasse tulevikku... kui üldse.

Nii need aastad läksid, üksteisel külas ei käidud, piirduti vaid mõningate telefonivestlustega, lisaks sünnipäevaõnnitlused ja jõulutervituste vahetamine, kuid kokkulepitud kohtumistelt ei tahtnud keegi puududa.

„Kallikesed, tunnistan, et tegelikult on nii tore teiega taas koos olla ja tudengimälestusi heietada... *Vaid mitme aasta tagant kord see päev meil jälle koidab ja ikka rõõmsa tujuga me hinge jälle täidab...*“ võttis Johanna oma mõtte kokku.

„Ja kus siis Helena on?“ vaatas Minnaliisa otsivalt ringi. „Ise lubas meil siin raudteejaamas vastas olla?“

Läheduses polnud enam kedagi ja naised seisid nõutult, see tekitas hinge äreva küsimuse. Siinset kanti ei tundnud neist keegi, nad polnud varem siia sattunud ja nüüd ei osatud mingit seisukohta võtta. Helena elas kusagil lähedal maatalus, kuid kus see asus, sellest polnud neil õrna aimugi. Ja sellises lumemöllus hakata kuhugi jala minema, see polnud kuigi ahvatlev. Kellelt siin üldse juhatustki küsida?

„Kuulge, milles probleem, me peame talle lihtsalt helistama!“ Berta kavatses juba kotist telefoni otsima hakata, kui ootamatult ilmus nende ette läbi lumeseina üleni lumine pikas valges lambanahkses kasukas ja kõrvuni tõmmatud läkiläkis kuju. Naised vaatasid teda kui ilmutist. Püha taevake, tulija nägi tõesti välja nagu ehtne saatana kehastus ja kohe meenus „Viimse reliikvia“ repliik... *Oled sa tont või inimene?* Või hoopiski juhuslik maanteeröövel? Nägi siin kolme üksikut naist tuulevarjus seismas ja otsustas tulla neid paljaks röövima.

Ilmutis osutus siiski tavaliseks meesterahvaks, kes neid rõõmsal häälel tervitas ja teadustas, et ta on Helena vend Elmar ja kuna autoga polnud enam võimalik läbi pääseda, siis saatis Helena ta neile vastu ja nüüd ta pakubki uhket hobusega saanisõitu.